

«Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ »

13/3/2011

«Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ καὶ τὴν ὁσμὴν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι' ἡμῶν ἐν παντὶ τόπῳ » (Πρὸς Κορινθίους Β' β' 14)

Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός πού μᾶς ὀδηγεῖ πάντοτε σέ θριάμβους μέ τὴν δύναμη τοῦ Χριστοῦ καὶ κάνει μέ τό κήρυγμα μας νά διαδίδεται σάν ἄρωμα παντοῦ ἡ γνώση τοῦ Χριστοῦ.

Ἰερῶς καὶ εὐφροσύνως πανηγυρίζει ἡ ἁγία Ἐκκλησία σήμερα τὴν ἀναστήλωση τῶν ἁγίων εἰκόνων (11 Μαρτίου 843 μ.Χ.), μέ τὴν ὁποία τερματίσθηκε ἡ ὑπερεκατονταετής (727 ἕως 843 μ.Χ.) περίοδος ταραχῶν στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ διωγμῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ πνευματικότητος, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Πολιτεία εἰσηλθε βιαίως στὰ ἐνδότερα τῆς Ἐκκλησίας ἀποπειραθεῖσα νά ἐρμηνεύσει τὴν εὐαγγελικὴ διδασκαλία καὶ νά ἐπιβάλλει τὴν ἄποψη τῆς στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ.

Οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες ἔχοντες αἰρετικὰ φρονήματα ἀπεφάσισαν ἐκκλησιαστικὲς μεταρρυθμίσεις πού προκάλεσαν τὴν ὀξύτατὴ ἀντιπαράθεση μεταξύ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, πού εἶναι γνωστὴ ὡς εἰκονομαχικὴ ἔρις. Συγκεκριμένως μέ διατάγματά τους συντομεύθηκε ἡ θεία Λειτουργία, καταργήθηκαν ἀγρυπνίες καὶ ἄλλες ἱερὲς Ἀκολουθίες, νηστείες καὶ ἑορτές, ἀπλοποιήθηκε ἡ ζωὴ τῶν Μοναστηριῶν, δημεύθηκε ἡ κτηματικὴ περιουσία τους, περιορίσθηκε καὶ ὀρίσθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἱερέων καὶ τῶν Μοναχῶν, ἡ ἐκλογή τῶν Ἐπισκόπων ὑποβλήθηκε στὴν κύρωση τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Συμβουλίου. (Ἀρχιμανδρίτου Βασιλείου Κ. Στεφανίδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἐκδοτικὸς οἶκος «ΑΣΤΗΡ», Ἀθῆναι 1959, σ.256-257).

Οἱ πιστοὶ ὑψώνουν εὐχαριστήριον αἶνον καὶ δοξολογία στὸν Τριαδικὸ Θεό, πού ἐστήριξε τὴν πίστη τους στὴν διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν μαρτυρία τους γιὰ τὸν θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως διεκήρυξε ἡ 7η Οἰκουμενικὴ Σύνοδος 786/7μ.Χ. Κρίναμε κατάλληλο στὴν ἱερὴ καὶ λαμπρὴ σύναξή μας νά ἐμβαθύνουμε στὴν οὐσία τῆς πανηγύρεως μέ ὀδηγὸ μας τὸν ἀποστολικὸ λόγο πού προτάχθηκε στὴν ὁμιλία μας. Θὰ ἀναζητήσουμε τό νόημα τῆς πανηγύρεως, ἔχοντες ὑπόψη μας τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, πού εἶναι καταγεγραμμένα.

1. Θριάμβος

Πρῶτο ἐπιβάλλεται νά προσδιορίσουμε τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ θριάμβου:

α' Ὁ θριάμβος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι θριάμβος κατὰ τοῦ ψεύδους. Πολλοὶ κατὰ καιροῦς χρησιμοποίησαν τό ψεῦδος γιὰ νά ἐξαπατήσουν τοὺς πιστοὺς καὶ νά ἀλλοιώσουν τό ὀρθόδοξο φρόνημα. Ψεῦδη, πλάνες, συκοφαντίες καὶ ἀπάτες ἐπεχείρησαν καὶ ἐπιχειροῦν νά νοθεύσουν μέ ἀλλότριες ἀπόψεις καὶ ἑτεροδιδασκαλίες τὴν παραδοθεῖσα στοὺς ἁγίους πίστη (Ἰούδα 2) καὶ νά κλονίσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων στὸν ἀληθινὸ Θεό καὶ τὸν αἰώνιο λόγο Του, στὴν ἁγία Ἐκκλησία Του, στὴν ἱερὴ εὐαγγελικὴ διδασκαλία, στό ὀρθόδοξο ἦθος καὶ τὴν «ἐν Χριστῷ» ζωὴ. Ὁ πόλεμος αὐτός κατὰ τῆς ἀληθείας τότε καὶ σήμερα, στό παρελθόν καὶ στό παρόν, διεξάγεται μέ πολλὰ προσχήματα. Ὁ σκοπός ὅμως εἶναι ἕνας νά

συσκοτισθεῖ ἡ ἀλήθεια καί νά χαθεῖ τό κριτήριό γιά τό νόημα τῆς ζωῆς, ὥστε ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδή δέν θά στηρίζεται σέ σταθερές ἀρχές νά ζεῖ καί νά συμπεριφέρεται «μή ἔχων ἐλπίδα» (Πρός Θεσσαλονικεῖς δ´ 13) καί νά παρασύρεται εὐκόλα ἀπό διαφόρους ἐξουσιαστές.

Τήν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας ὅσοι καί ὅποιοι καί ἄν τήν πολεμήσουν δέν θά κατορθώσουν νά τήν ἐξαλείψουν, διότι εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου καί θά εὐρίσκεται πάντοτε «ἐπί τήν λυχνίαν διά νά φέγγῃ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ» (Ματθαίου ε´ 15).

β´ Ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι θρίαμβος κατά τῆς ἀμαρτίας. Ἡ ἀμαρτία εἶναι προκλητική, ἐπειδή ὁ ἄνθρωπος παρασύρεται πλανώμενος εὐκόλα γιά νά τήν διαπράξει (Πρός Ἑβραίους ιβ´ 1). Ἡ ἀμαρτία ἐξαχρειώνει τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος (Γεν. α´ 27), ὁ ὁποῖος ἐνῶ πρέπει νά ἀντανακλᾷ τήν δόξα τοῦ Δημιουργοῦ του, αὐτός προσκτᾶται τίς θηριώδεις ιδιότητες τῶν ἐπρρῦτων παθῶν. Μόνο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πού ὀριοθετεῖ τήν ἀρετή καί τήν ἀλήθεια «ὁ τομώτερος ὑπέρ πᾶσαν ἀμφίστομον μάχαιραν» (Πρός Ἑβραίους δ´ 12) κατακόπτει τήν ἀμαρτία καί τήν ἐκριζώνει ἀπό τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν ἀκυρωθεῖ ἡ δύναμη καί ἡ ἀθθεντία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τότε καί ἡ ἀμαρτία δέν ἐλέγχεται, δέν ἀπαγορεύεται, δέν καταδικάζεται, «διά γάρ νόμου ἐπίγνωσις ἀμαρτίας» (Πρός Ρωμαίους γ´ 20) καί «ἀμαρτία δέ οὐκ ἐλλογεῖται μή ὄντος νόμου» (Πρός Ρωμαίους ε´ 13). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀγιάζει τίς ψυχές καί προσδίδει σ´ αὐτές τήν θεοειδή μορφή τοῦ Χριστοῦ (Πρός Γαλάτες δ´ 19), πού εἶναι ἡ ἄχραντη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου (Πρός Κολοσσαεῖς α´ 15).

Μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ ἀποκαθιστᾷ ἡ Ἐκκλησία τό ἀνθρώπινο πρόσωπο κατά τό ἀρχέτυπό του αἴρουσα ἀπ´ αὐτό τό κάλυμμα τῶν παθῶν.

Πολλοί ὄχι μόνο τόν λόγο τοῦ Θεοῦ δέν ἀντέχουν νά ἀκούουν, ἀλλά καί τό βλέμμα Του ἐπάνω τους εἶναι βαρῦ καί ἀβάσταχτο.

Γι´ αὐτό τό σύστημα τῶν πονηρευομένων πολεμεῖ τήν Ἐκκλησία, ὥστε νά μή γεννᾷ «ἐν Χριστῷ καί διά τοῦ Εὐαγγελίου» (Πρός Κορινθίους Α´ δ´ 15) τέκνα Θεοῦ. Ἀλλά πάντοτε θά θριαμβεύει ἡ ἀλήθεια καί θά ὑψώνεται ἡ ἀγιότητα πού ἐνεργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καί ἡ Ἐκκλησία θά προσάγει υἱούς καί θυγατέρες διά Ἰησοῦ Χριστοῦ στόν ἐπουράνιο Θεό καί Πατέρα.

γ´ Ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι θρίαμβος κατά τοῦ θανάτου.

Ὁ θάνατος ἀπλώθηκε καί ἐπκράτησε στόν κόσμο γιά νά καταπιεῖ κάθε μορφή ζωῆς, πού ὁ Θεός δίδει. Εἶναι ἐπόμενο νά θέλει νά καταπιεῖ καί νά ἐξαφανίσει τήν Ἐκκλησία, πού γεννᾷ, τήν «ἐν Χριστῷ» ζωή, γιά νά κυριαρχήσει αἰώνια.

Ὁ Κύριος μας ὅμως διαβεβαίωσε μέ τόν ἀψευδέστατο λόγο Του, ὅτι «πῦλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσι τῆς Ἐκκλησίας» (Ματθαίου ιστ´ 18) δηλαδή οὔτε ὁ θάνατος μπορεῖ νά ἐξαφανίσει τήν Ἐκκλησία.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες μας γιά νά στηρίξουν τήν «ἐν Χριστῷ» ζωή καί τήν ἐλπίδα τῶν πιστῶν ὑπέστησαν μαρτύρια, ἐξορίες, διωγμούς, ἀποκλεισμούς, φυλακίσεις, δημεύσεις, βασανισμούς, θάνατο, ἀλλά δέν ὑποτάχθηκαν στήν ἀσεβῆ ἐξουσία πού τούς δίωκε καί ἔμειναν σταθεροί ὑποστηρικτές τῆς ἀληθείας. Οἱ ἐχθροί καί διώκτες τους χάρηκαν μία σύντομη ἐπιτυχία, ὅταν τούς δίωκαν ἢ τούς θανάτωναν, τήν φυσική ἐξόντωσή τους. Τελικῶς ὅμως ἠττήθηκαν ἀπό τήν ἡ δύναμη τῆς ἀληθείας καί ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡττήθηκαν ὅπως οἱ σταυρωτές τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ πού χάρηκαν μιά πρόσκαιρη καί ἀσήμαντη ἐπιτυχία, ὅταν σταύρωσαν καί θανάτωσαν τόν Κύριο τῆς δόξης Ἰησοῦ Χριστό καί τόν ἔθεσαν στόν τάφο γιά τρεῖς ἡμέρες καί ἡ νίκη τους διαλύθηκε ἀπό τήν αἰώνια δόξα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς, ὥστε νά μή διαιωνίσει θάνατος τοῦ γένους τῶν βροτῶν.

Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησία θά γεννᾶ τούς «υἱούς τῆς ἀναστάσεως» (Λουκᾶ κ' 36). Θά ἐρωτᾶ καί θά ἐλέγχει μέ τό στόμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Ποῦ σου θάνατε τό κέντρον; Ποῦ σου Ἄδη τό νῆκος;» (Πρός Κορινθίους Α' ιε' 55).

Ποῦ εἶναι θάνατε ἡ δύναμή σου; Ποῦ εἶναι ἡ ἐξουσία σου; Ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου; Ὅλα ἐξαφανίσθηκαν μπροστά στόν Κύριο τῆς ζωῆς καί τῆς ἀθανασίας. Γι' αὐτά πανηγυρίζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία. Γι' αὐτό τόν θρίαμβο χαίρεται καί εὐφραίνεται.

2. Θρίαμβος μέ τήν δύναμη τοῦ Χριστοῦ

«ἐν τῷ Χριστῷ»

Ὁμολογοῦμε καί κηρύττουμε, ὅτι ἡ νίκη καί ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἔργο τῆς δυνάμεως τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ. Ὁ Θεός πού εἶναι ὁ Κύριος τῆς ἱστορίας καί κυβερνήτης τῆς ζωῆς ὁδηγεῖ τήν Ἐκκλησία Του σέ θριάμβους, σέ νίκες πνευματικές ἀπό τίς ὁποῖες ἀναδεικνύεται ἡ δύναμη τῆς πίστεως.

Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἔγραψε σέ καιρούς χαλεπούς γιά τήν νίκη τῆς πίστεως στόν Ἰησοῦ Χριστό:

«Πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν. τίς ἐστὶν ὁ νικῶν τὸν κόσμον εἰ μὴ ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Α' Ἰωάννου ε' 4-5).

Ἡ Ἐκκλησία θριαμβεύει καί νικᾷ κηρύττουσα τήν θεότητα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσκαλοῦσα τούς ἀνθρώπους νά ἐνωθοῦν μαζί Του μέ τὰ ἅγια Μυστήρια, ὥστε νά καθαρικοῦν ἀπό τὸν ρύπο τῆς ἁμαρτίας, νά ἀρθοῦν οἱ συνέπειες τῆς παραβάσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καί τῆς παρακοῆς στό ἅγιο θέλημά Του, νά ἁγιαστοῦν καί νά δοξαστοῦν ἐνωμένοι μέ τὸν Χριστό στήν αἰώνια βασιλεία Του.

Ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας ἐπομένως ὀφείλεται στήν ἔνδοξη ἐσχατολογική προοπτική τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τῆς ζωῆς, στήν δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπου νά ἐνωθεῖ μέ τὸν Ἰησοῦ Χριστό κατὰ τήν διδασκαλία τῆς. Αὕτη ἡ καταξίωση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου νά ἐνωθεῖ μέ τὸν Υἱό τοῦ Θεοῦ προκαλεῖ τήν ἀκλόνητη χαρά, τὰ πνευματικά σκιρτήματα, τήν θεία εὐφροσύνη.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Νικητής (Ἀποκαλύψεως γ' 12,21) πού ἐξῆλθε «νικῶν καί ἵνα νικήσει» (Ἀποκαλύψεως στ' 2). Αὐτός θριαμβέυσεν ὅταν ὑψώθηκε στόν σταυρό «ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ » (Πρός Κολοσσαεῖς β' 15).

Μέ τήν δική Του δύναμη νικοῦν καί οἱ πιστοί, πού ζοῦν «ἐν Χριστῷ», ἐπειδὴ εἶναι ἐνωμένοι μαζί Του ἐνδυναμώνονται στοὺς ἀγῶνες τους ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ἀνθίστανται στήν ματαιότητα καί φθορά τῆς ἁμαρτίας.

Ὅπως εἶναι ἀδύνατο νά ἠττηθεῖ ὁ Χριστός, τό ἴδιο εἶναι ἀδύνατο νά ἠττηθεῖ καί ἡ Ἐκκλησία πού εἶναι τό ἔνδοξο σῶμα Του, ὅπως θεολογεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος κηρύττοντας «ὕμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους» (Πρός Κορινθίους Α' ιβ' 27).

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἐπαναλαμβάνει πρὸς τοὺς διώκτες Αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, τοὺς λόγους Του πρὸς τὸν πρῶην διώκτη Του ἀπόστολο Παῦλο «σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν» (Πράξεων σστ´ 14).

Ἐκεῖνος ὁ ἀκάματος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου καὶ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν διεκήρυττε πανηγυρικά πρῶτον μὲν, ὅτι αἰσθανόταν ἰσχυρὸς νὰ κατορθώσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ τῆς ἀποστολῆς του ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ τὴν σχέση του με τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ λέγοντας «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ » (Πρὸς Φιλιπησίους γ´ 13) καὶ δεῦτερον δέ, ὅτι ἀποδεχόταν τὸν διωγμὸ του γιὰ τὸν Χριστὸ εὐχαρίστως γράφοντας «διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, ἐν ὕβρεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν διωγμοῖς, ἐν στενοχωρίαις, ὑπὲρ Χριστοῦ· ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατὸς εἰμι » (Πρὸς Κορινθίους Β´ ιβ´ 10).

Αὐτὰ ἀποδεικνύουν, ὅτι ὅσο διώκεται ἡ Ἐκκλησία τόσο δοξάζεται. Ὅσο ὑβρίζεται τόσο λάμπει ἡ ἀγιότητά της. Ὅσο πολεμεῖται τόσο ἰσχυροτέρα ἀποδεικνύεται τῶν δυνάμεων πού τὴν πολεμοῦν.

Διαπνεόμενοι καὶ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ αὐτὸ τὸ φρόνημα οἱ ἅγιοι Πατέρες μας διεξήγαγαν τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ ἀγῶνες καὶ δὲν φοβήθηκαν ἀπειλές καὶ διωγμούς, στερήσεις καὶ θάνατο, διότι αἰσθάνονταν ἰσχυροί, ἐπειδὴ ζοῦσαν ἐνωμένοι με τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ποτέ δὲν ἠττήθηκε, οὔτε θά ἠττηθεῖ.

Εἶναι εὐκαιρο καὶ γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς πανηγυρεῶς μας νὰ ἀναφέρουμε τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πού ἐξαίρουν πανηγυρικότατα τὸ ἀήττητο καὶ ἀκλόνητο τῆς Ἐκκλησίας:

«Τοιοῦτον ἔχει μέγεθος ἡ Ἐκκλησία· πολεμουμένη νικᾷ· ἐπιβουλευομένη περιγίνεται· ὑβριζομένη, λαμπρότερα καθίσταται· δέχεται τραύματα, καὶ οὐ καταπίπτει ὑπὸ τῶν ἐλκῶν· κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· χειμάζεται, ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει· παλαίει, ἀλλ' οὐχ ἠττάται· πυκτεύει, ἀλλ' οὐ νικᾶται. Διὰ τί οὖν συνεχώρησε τὸ πόλεμον ; Ἵνα δείξῃ λαμπρότερον τὸ τρόπαιον». (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ὅτε τῆς Ἐκκλησίας ἔξω εὐρεθεῖς Εὐτρόπος ἀπεσπᾶσθη, καὶ περὶ παραδείσου καὶ Γραφῶν, καὶ εἰς τὸ «Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου» , P.G. 52,398).

Δηλαδή: «Τέτοιο μεγαλεῖο ἔχει ἡ Ἐκκλησία. Ὅταν τὴν πολεμοῦν, νικάει· ὅταν τὴν ἐπιβουλεύονται, θριαμβεύει· ὅταν τὴν βρίζουν, γίνεται λαμπρότερη· δέχεται τραύματα καὶ δὲν πέφτει ἀπὸ τίς πληγές· κλυδωνίζεται, ἀλλὰ δὲν καταποντίζεται· δοκιμάζεται ἀπὸ τρικυμίες, ἀλλὰ δὲν ὑφίσταται ναυάγιο· παλεύει, ἀλλὰ μένει ἀήττητη· ἀγωνίζεται, ἀλλὰ δὲν νικιέται. Γιατί λοιπὸν ἐπέτρεψε τὸν πόλεμο; Γιὰ νὰ δείξῃ πὸ λαμπρὸ τρόπαιο ».

«Σκληρόν γάρ σοι πρὸς κέντρα ὀξέα λακτίζειν. Οὐκ ἀμβλύνεις τὰ κέντρα, ἀλλὰ τοὺς πόδας αἰμάσσεις· ἐπεὶ καὶ τὰ κύματα τὴν πέτραν οὐ διαλύει, ἀλλ' αὐτὰ εἰς ἀφρόν διαλύονται. Οὐδὲν Ἐκκλησίας δυνατώτερον, ἄνθρωπε. Λῦσον τὸν πόλεμον, ἵνα μὴ καταλύσῃ σου τὴν δύναμιν· μὴ εἴσασθε πόλεμον εἰς οὐρανόν. Ἄνθρωπον ἐὰν πολεμῆς, ἢ ἐνίκησας, ἢ ἐνίκηθης. Ἐκκλησίαν δὲ ἐὰν πολεμῆς, νικῆσαί σε ἀμήχανον· ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ πάντων ἰσχυρότερος. Μὴ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; μὴ ἰσχυρότεροι αὐτοῦ ἐσμεν; Ὁ Θεὸς ἔπηξε, τίς ἐπιχειρεῖ σαλεύειν; Οὐκ οἴσθα αὐτοῦ τὴν δύναμιν. Ἐπιβλέπει ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιεῖ αὐτὴν τρέμειν· κελεύει, καὶ τὰ σειόμενα ἠδράζετο. Εἰ τὴν πόλιν σαλευομένην ἔστησε, πολλῶ μᾶλλον τὴν Ἐκκλησίαν στήσαι δύναται. Ἡ Ἐκκλησία οὐρανοῦ ἰσχυροτέρα· Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι. Ποῖοι λόγοι; Σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτη μου τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. Εἰ ἀπιστεῖς τῷ λόγῳ, πιστεue τοῖς πράγμασι. Πόσοι τύραννοι ἠθέλησαν περιγενέσθαι τῆς Ἐκκλησίας; πόσα τήγανα; πόσοι κάμινι, θηρίων ὀδόντες, ξίφη ἠκονημένα; καὶ οὐ περιεγένοντο. Ποῦ οἱ πολεμήσαντες;

Σεσίγηνται καὶ λήθη παραδέδονται. Ποῦ δὲ ἡ Ἐκκλησία; Ὑπὲρ τὸν ἥλιον λάμπει » (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Πρὸ τῆς ἐξορίας, P.G. 52,428)

Δηλαδή: «Εἶναι σκληρό γιὰ σένα νὰ κλωτσᾷς πρὸς μυτερὰ καρφιά. Δέν χαλᾷς τὴν αἰχμὴ τῶν καρφιῶν, ἀλλὰ τὰ πόδια ματώνεις· ἐπειδὴ καὶ τὰ κύματα δέν διαλύουν τὴν πέτρα, ἀλλὰ αὐτὰ διαλύονται σὲ ἄφρο. Τίποτε δέν εἶναι δυνατότερο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἄνθρωπε... Ἐάν ἔχεις πόλεμο μέ ἕναν ἄνθρωπο, ἢ νίκησες ἢ νικῆθηκε. Ἀλλὰ ἐάν ἔχεις πόλεμο μέ τὴν Ἐκκλησία, εἶναι ἀδύνατο νὰ νικήσεις. Ὁ Θεὸς στερέωσε, ποιὸς εἶναι δυνατό νὰ κλονίσει. Δέν γνωρίζεις τὴν δύναμή του; Ρίχνει ἕνα βλέμμα πάνω στὴν γῆ καὶ τὴν κάνει νὰ τρέμει. Δίνει μία ἐντολή, καὶ ἐκεῖνα, πού σείονται, στερεώνονται. Ἐάν τὴν πόλη, πού σείεται ἀπὸ τὸν σεισμό, κράτησε ὄρθια, πολὺ περισσότερο μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ὄρθια τὴν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἰσχυρότερη τοῦ οὐρανοῦ. “ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ παρέλθουν, οἱ δὲ λόγοι μου δέν θὰ παρέλθουν”. Ποῖοι λόγοι; “Σὺ εἶσαι Πέτρος καὶ πάνω στὸν βράχον αὐτόν (τῆς ἀληθινῆς πίστεως, πού ὠμολόγησες, γενόμενος μέ τὴν ὁμολογία αὐτὴ ὁ πρῶτος λίθος τῆς πνευματικῆς μου οἰκοδομῆς), θὰ οἰκοδομήσω τὴν Ἐκκλησία μου, ὁ θάνατος καὶ οἱ ὀργανωμένες δυνάμεις τοῦ κακοῦ δέν θὰ ὑπερισχύσουν καὶ δέν θὰ κατανικήσουν τὴν Ἐκκλησία”. Ἐάν πιστεύεις στὸν λόγο, νὰ πιστεύεις στὰ πράγματα. Πόσοι τύραννοι θέλησαν νὰ νικήσουν τὴν Ἐκκλησία; Πόσα τηγάνια χρησιμοποιήθηκαν γιὰ αὐτό; Πόσα καμίνια; Δόντια ἀγρίων θηρίων, ἀκουσμένα ξίφη; Καὶ παρόλα αὐτὰ δέν νίκησαν. Ποῦ εἶναι ὅσοι πολέμησαν τὴν Ἐκκλησία; Δέν γίνεται πλέον λόγος γιὰ αὐτούς καὶ ἔχουν λησμονηθεῖ. Ποῦ εἶναι δὲ ἡ Ἐκκλησία; Λάμπει περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο».

«Ἀκουέτωσαν Ἕλληνες, ἀκουέτωσαν Ἰουδαῖοι τὰ κατορθώματα ἡμῶν καὶ τὴν προεδρίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπὸ πόσων ἐπολεμήθη ἡ Ἐκκλησία, ἀλλ' οὐδέποτε ἐνίκηθη; πόσοι τύραννοι; πόσοι στρατηγοί; πόσοι βασιλεῖς; Αὐγουστος, Τιβέριος, Γάϊος, Κλαύδιος, Νέρων, ἄνθρωποι λόγοις τετιμημένοι, δυνατοί, τοσαῦτα ἐπολέμησαν ἀκμὴν νεάζουσαν, ἀλλ' οὐκ ἐξεργίζωσαν· ἀλλ' οἱ μὲν πολεμήσαντες σεσίγηνται καὶ λήθη παραδέδονται, ἡ δὲ πολεμηθεῖσα τὸν οὐρανὸν ὑπεραίρει. Μὴ γάρ μοι τοῦτο ἴδης ὅτι ἐν γῆ ἔστηκεν ἡ Ἐκκλησία, ἀλλ' ὅτι ἐν οὐρανῷ πολιτεύεται; Πόθεν τοῦτο δῆλον; Δείκνυσι τῶν πραγμάτων ἡ ἀπόδειξις. Ἐπολεμήθησαν ἔνδεκα μαθηταὶ καὶ ἡ οἰκουμένη ἐπολέμει· ἀλλ' οἱ πολεμηθέντες ἐνίκησαν καὶ οἱ πολεμήσαντες ἀνῆρέθησαν· τὰ πρόβατα τῶν λύκων περιεγένοντο. Εἶδες ποιμένα τὰ πρόβατα ἐν μέσῳ τῶν λύκων ἀποστέλλοντα, ἵνα μηδὲ τῆ φυγῆ τὴν σωτηρίαν πορίσωνται; Ποῖος ποιμὴν τοῦτο ἐργάζεται; Ἀλλ' ὁ Χριστὸς » (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ἐκ τῆς 4ης ὁμιλίας αὐτοῦ εἰς τὸ χωρίον Ἡσαίου στ' 1, P.G. 56, 121-122).

Δηλαδή: «Ἄς ἀκούουν ὅλοι τὰ κατορθώματα μας καὶ τὴν πρωτοκαθεδρία (τὰ πρωτεῖα) τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ πόσους πολεμήθηκε ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ποτέ δέν νικῆθηκε; Πόσοι τύραννοι; Πόσοι στρατηγοί; Πόσοι βασιλεῖς; Ὁ Αὐγουστος, ὁ Τιβέριος, ὁ Γάϊος, ὁ Κλαύδιος, ὁ Νέρων, ἄνθρωποι τιμώμενοι γιὰ τὴν μὀρφωσή τους, δυνατοὶ τόσο πολὺ (τὴν) πολέμησαν, ἐνῶ βρισκόταν ἀκόμη στὴν νεανικὴ τῆς ἡλικία, ἀλλὰ δέν τὴν ἐξερίζωσαν. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι πού τὴν πολέμησαν, δέν ἀκούονται πλέον καὶ ἔχουν λησμονηθεῖ, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία πού πολεμήθηκε ὑψώνεται ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ. Γιατί νὰ μὴν κοιτάξεις αὐτό, ὅτι δηλαδή ἡ Ἐκκλησία βρίσκεται στὴν γῆ ἀλλὰ ὅτι ἔχει τὸ πολίτευμά της στὸν οὐρανό. Ἀπὸ ποῦ εἶναι φανερό αὐτό; Τὸ δείχνει ἡ ἀπόδειξη τῶν πραγμάτων. Πολεμήθηκαν ἔνδεκα μαθητὲς καὶ ἡ οἰκουμένη πολεμοῦσε, αὐτοὶ δὲ πού πολεμήθηκαν νίκησαν, ἐνῶ αὐτοὶ πού πολέμησαν καταλύθηκαν (ἀφανίσθηκαν). Τὰ πρόβατα νίκησαν τοὺς λύκους. Εἶδες ποιμένα νὰ ἀποστέλλει πρόβατα ἀνάμεσα σὲ λύκους, γιὰ νὰ μὴν σωθοῦν οὔτε μέ τὴν φυγῆ. Ποιὸς ποιμένας τὸ κάνει αὐτό; Ὁ Χριστός.»

Ἡ πεποίθηση αὐτὴ χαλιβδώνει τὴν θέληση τῶν πιστῶν πού χειμάζονται ἀπὸ τυράννους καὶ δυνάστες, ἀπὸ διώκτες καὶ ἐπίβουλους νὰ προτιμήσουν νὰ μείνουν ἐνωμένοι μὲ τὸν Χριστό παρά νὰ χωρισθοῦν ἀπ' Αὐτόν καὶ νὰ ἔχουν πρόσκαιρη ἀπόλαυση καὶ ἄνεση.

3. Θρίαμβος εἶναι ἡ φανέρωση τῆς γνώσεως αὐτοῦ, ἡ γνώση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀγωνίσθηκαν γιὰ νὰ δώσουν στοὺς ἀνθρώπους τὴν δυνατότητα νὰ γνωρίσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό κατὰ τὴν μαρτυρία τῶν μαρτύρων τῆς ἐνσάρκου ζωῆς καὶ παρουσίας Του στὸν κόσμον, δηλαδὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Μὲ τοὺς ἀγῶνες τοὺς διαφύλαξαν ἀναλλοίωτη καὶ ἀνόθευτη αὐτὴ τὴν μαρτυρία καὶ ἐμπειρία τοὺς καὶ ἐκάλεσαν τοὺς ἀνθρώπους νὰ γνωρίσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό καὶ νὰ ἐνωθοῦν μαζί Του, νὰ ζήσουν δηλαδὴ «ἐν Χριστῷ».

Ὁ σκοπὸς τῆς διακονίας καὶ ἀποστολῆς τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ καταρτίσουν τοὺς πιστοὺς, ὥστε νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἐπίγνωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἀποστολικὸ λόγο:

«Αὐτὸς ἔδωκε τοὺς μὲν ἀποστόλους, τοὺς δὲ προφήτας, τοὺς δὲ εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, πρὸς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπίγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ » (Πρὸς Ἐφεσίους δ' 11-13).

Ἐπομένως ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας συνίσταται στό ὅτι πάντοτε θά κηρύττει τὴν σωτήρια γνώση καὶ οὐδεὶς θά δύναται νὰ ἐμποδίσει τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ νὰ τρέχει, νὰ διαδίδεται καὶ νὰ δοξάζεται, διότι «ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται» (Πρὸς Τιμόθεον Β' β' 9) ἔστω κι ἂν οἱ κήρυκες αὐτοῦ τοῦ λόγου κακοπαθοῦν μέχρι δεσμῶν καὶ χρειάζονται τίς προσευχῆς τῶν πιστῶν, ὅπως τίς ζητοῦσε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπὸ τοὺς Θεσσαλονικεῖς πού τοὺς προέτρεπε νὰ προσεύχονται γι' αὐτόν, ὥστε νὰ διαδίδει καὶ νὰ δοξάζει τὸν λόγο τοῦ Κυρίου:

«Τὸ λοιπὸν, προσεύχεσθε, ἀδελφοί, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχη καὶ δοξάζεται, καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς» (Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Β' γ' 11).

Ἡ Ἐκκλησία ἐρμηνεύει αὐθεντικά καὶ ἀλάνθαστα τὸ πρόσωπο καὶ τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥστε αὐτοὶ πού πιστεύουν νὰ μὴ διαψευστοῦν, οἱ ἀγῶνες τοὺς νὰ μὴ ἀποβοῦν μάταιοι, ἡ ἐλπίδα τοὺς νὰ μὴ χαθεῖ.

Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίσθηκε συγκαλοῦσα Συνόδους γιὰ νὰ φυλάξει τὴν ὑγιάνουσα διδασκαλία (Πρὸς Τιμόθεο Α' 10) γιὰ νὰ ἀπαλλάξει τοὺς ὑγιάνοντες λόγους (Πρὸς Τιμόθεο Β' α' 13) ἀπὸ ὅ,τι ἀντίκειται σ' αὐτούς. Αὐτὴ τὴν παρακαταθήκη τῆς θείας ζωῆς παραδίδει σὰν πνευματικὸ θησαυρὸ καὶ ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου καὶ δόξης σ' ὅσους θέλουν νὰ σωθοῦν ἐκ τῆς γενεᾶς ταύτης τῆς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης.

4. Ἄρωμα πνευματικὸ ἡ γνώση τοῦ Χριστοῦ

Ἡ γνώση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπλώνεται στὴν κοινωνία καὶ σ' ὅλο τὸν κόσμον σὰν εὐώδης ὀσμή, πού διαλύει τὴν ἀποπνυκτικὴ δυσσομία πού ἀναδίδει ἡ πολύμορφη ἁμαρτία πού μετατρέπει τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὸν ἄνθρωπο, σὲ δυσώδη δυσείδεια

Οἱ συμπεριφορῆς καὶ οἱ πρακτικῆς τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀσεβείας, τῆς ἀρνήσεως τοῦ Θεοῦ, τῆς συγχύσεως, τοῦ ψεύδους, ἀναδίδουν ὀσμὴ θανάτου, πού προκαλοῦν ἐντροπὴ καὶ ὅταν ἀκόμη ἀναφέρονται. Οἱ ἀπειθεῖς ὅμως ὄχι μόνο δὲν ἐντρέπονται νὰ πράττουν τὰ φαῦλα, ἀλλὰ καὶ νὰ

καυχώνται για την φαυλότητά τους, για την άπιστία τους, για τις αίσχρες πράξεις τους, για την ασύνητη ζωή τους, όπως καυτηριάζει ο άποστολικός λόγος μοιάζουν με «κύματα άγρια θαλάσσης έπαφρίζοντα τάς έαυτών αίσχύνας» (Ίούδα 13).

Ή συνέπεια τής άπειθείας στον λόγο του Κυρίου είναι ή δυσώδης διαφθορά, πού έπικρατεί στην κοινωνία.

Αντίθετα ο γεμάτος αλήθεια και δύναμη λόγος του Κυρίου άρωματίζει την ζωή και τις ψυχές των ανθρώπων πού εύωδιάζουν τό άρωμα τής άθανασίας, τό άρωμα τής άγιότητος, τό άρωμα τής θείας ζωής. Αυτό τό άρωμα σκορπίζει ή διδασκαλία τής Έκκλησίας και όσφραίνονται όσοι αγαπούν την αλήθεια και δέν εύδοκοούν στό ψεύδος και στην άδικία (Πρός Θεσσαλονικείς Β΄ β΄ 11-12).

Όσο διαχέεται τό άρωμα τής γνώσεως του Κυρίου στις ψυχές των ανθρώπων, ή κοινωνία μετατρέπεται σε βασιλεία του Θεού από την όποια αποκλείονται «οί κύνες και οί φαρμακοί και οί πόρνοι και οί φονείς και οί είδωλοάτραι και πᾶς ό φιλών και ποιών ψεύδος» (Αποκαλύψεως κβ΄ 15).

Ο Κύριος Ίησοϋς Χριστός είναι ή δόξα τής Έκκλησίας. Η διδασκαλία Του είναι ή δόξα τής Έκκλησίας. Η πνευματικότητα τής χριστιανικής ζωής είναι ή δόξα τής Έκκλησίας. Οί άγιότητα των μελών Της είναι ή δόξα τής Έκκλησίας. Η πίστη δοξάζει τον άνθρωπο. Η εργασία των εντολών του Χριστού στολίζει τον άνθρωπο, Η ύπακοή στό λόγο του Κυρίου τιμά τον άνθρωπο. Η επίγνωση του Ίησοϋ Χριστού καταξιώνει τον άνθρωπο. Η ένωση μαζί Του είναι τό άκρότατο των έφετών και τό νόημα τής ζωής του και του άγώνος του.

Αυτή την έμπειρία τής έν Χριστώ ζωής άγωνίζεται ή Έκκλησία νά μεταδώσει μέ λόγους, μέ νοήματα, μέ έορτές, μέ σχήματα, μέ εικόνες, μέ παραστάσεις. Αυτή την πολύτιμη παρακαταθήκη φυλάσσει καλώς και άσφαλώς, ώστε ούδείς νά δύναται νά την νοθεύσει, ούδείς νά δύναται νά την άφαιρέσει, ούδείς νά δύναται νά την πολεμήσει.

Όσοι γεύθηκαν την χρηστότητα του Κυρίου όμολογοϋν άδιάψευστα νϋν και εις τούς αιώνες ότι :

«Αυτοί γάρ άκηκόαμεν και οΐδομεν ότι οϋτος έστιν αληθώς ό σωτήρ του κόσμου ό Χριστός» (Ίωάννου δ΄ 42).